

Luk.16,19-31

Es.58,5-12

1.S.E.Trin., den 23.6.2019

Ølgod Valgmenighed

724 31 369 49 725

I den kolde krigs tid var der en jøde, der gerne ville forlade Sovjetunionen for at bosætte sig i Israel. I lufthavnen spurgte politimanden ham, hvorfor han ville flytte til Israel. Det var for at lære at tale hebraisk.

Hvad skal du dog bruge det til, spurgte politimanden.

Jøden svarede: Ved du ikke, at de taler hebraisk i himlen?!

Jamen, hvad vil du så gøre, hvis du ikke kommer i himlen men i helvede?

Det er ikke noget problem, svarede jøden, jeg kan allerede russisk!

Denne lille historie minder om de mange gode historier om Sankt Peter, der lukker folk ind i himlen.

Jesus fortæller også en god historie, som handler om himlen og pinestedet. Når Jesus fortalte gode historier - lignelser - så var det ikke for at få os til at trække på smilebåndet, men for at fortælle os noget om, hvordan virkeligheden er.

Jesus fortalte sine lignelser for at få folk til at tænke sig om.

Det var en almindelig opfattelse på Jesu tid, at en rig mand havde fået sin rigdom af Gud. Hvis man stod over for en rig mand, så måtte hans forhold til Gud måtte være i orden. Det kunne kun være Gud, der havde velsignet ham. Sådan tænkte man.

En fattig mand blev derimod opfattet som en, der var langt fra Gud. Han var nok blevet straffet af Gud, fordi han havde gjort noget forkert.

Det er så let at sætte folk i bås. Det var det dengang og det er det også i dag.

Vi kan møde den samme opfattelse i dag. Der er mennesker, der tænker: jeg er blevet velsignet af Gud og så må mit forhold til Gud være i orden.

Der er andre mennesker, der tænker: Jeg er syg - hvad har jeg gjort forkert, siden Gud lader mig være syg? Det har min kollega, som var sygehuspræst, talt meget op. Det oplevede han igen og igen på Herlev Hospital.

Jesus siger ved flere lejligheder, at sådan hænger det ikke sammen. Der er ikke en direkte sammenhæng mellem din økonomi og dit helbred og så dit forhold til Gud. Alting er ikke sort-hvidt.

Lignelsen om den rige mand og Lazarus, som vi lige har hørt, handler om to mennesker, der bor tæt ved hinanden, men de er meget langt fra hinanden.

De har måske set hinanden, men de har ikke talt sammen og haft noget med hinanden at gøre.

Den rige mand tålte, at Lazarus lå ved hans port og tiggede, og Lazarus vidste, at der vankede lidt rester, når han lå der og tiggede.

De to mænd var meget forskellige og der var alligevel én ting, der var fælles for dem. Der kom en dag, da de skulle dø. Det er der ingen af os, der kan komme uden om.

Der står ikke noget om begravelsen af Lazarus. Der har måske ikke været nogen, der ville tage sig af den. Vi kan tænke på det, vi kalder en kommunal bisættelse på anonym fællesgrav.

Den rige mand døde også og blev begravet. Det har nok været en stor begravelse. Her tænker vi på masser af blomster, mange deltagere, en god tale og fin musik.

Der var meget stor forskel på de to begravelser, men der var også stor forskel på det, der skete bagefter. For der er noget på den anden side af dødens grænse. Det er vi overbevist om, fordi Jesus selv vandt over døden, da han opstod påskemorgen.

Da Lazarus døde, blev han af englene ført hen i Abrahams skød, mens den rige mand vågnede op i et pinested.

Der var en stor kløft mellem de to steder. Det var ikke muligt at springe over denne kløft. Man kunne ikke komme fra det ene sted til det andet.

Nøglen til at forstå lignelsen om den rige mand og Lazarus er de to navne, Abraham og Lazarus.

Der står, at den fattige havner i Abrahams skød. Alle, der lyttede til Jesus, vidste, at Abraham havde været meget rig. Han var rig på kameler, køer og får.

Abraham havde været rig her i livet og han kom også i paradiset, hvor han kunne trøste den fattige Lazarus. En rig mand kan altså godt komme i paradiset. Det er ikke alle rige, der havner i pinestedet, som den rige mand, Jesus fortalte om.

Abraham troede på Gud og han regnede ham det til retfærdighed.

Det andet navn er Lazarus. Det betyder: Herren er min hjælper.

Når Lazarus kom hen i Abrahams skød, så var det ikke, *fordi* han havde været fattig. Det er ikke alle fattige, der kommer i paradiset.

Lazarus havde være fattig og syg, men han søgte sin hjælp hos Gud. Han bad til Gud og ventede, at Gud skulle sende sin hjælp og trøst.

De to navne, Abraham og Lazarus, antyder, at Jesus i dag ønsker at få os til at tænke over, hvad virkelig rigdom er.

Der findes en lille historie, som taler om en anden mand, som var rig og som døde.

Der var en rig mand i en by. Han hed Karl. Han red lange ture rundt om sine marker og nød alt det, han havde fået samlet i sit liv.

En dag standsede han ved en pragtfuld eg. Der sad Hans, en fattig mand, og pakkede sin lille madpakke ud.

Hans undskyldte, at han ikke med det samme havde hilst på rytteren. Jeg sad bare her og takkede for den mad, jeg skal til at spise.

Karl så på madpakken og sagde: Er det noget at takke for?

Det er såmænd godt nok for mig, smilede Hans og fortsatte: Ved du hvad? Det var mærkeligt, at jeg skulle møde dig netop i dag. Jeg har haft en mærkelig drøm. Jeg hørte en stemme sige, at i nat vil byens rigeste mand dø. Jeg ved ikke, om det betyder noget, men jeg tænkte, at det var bedst at fortælle dig det.

Sikke noget pjat, sagde Karl og red videre, men han kunne alligevel ikke glemme det. Han bestemte sig for en sikkerheds skyld for at tilkalde byens læge, men han sagde, at der bestemt ikke var noget i vejen med Karl. Han var frisk som altid. Der var absolut ikke noget, der tydede på, at han skulle dø den nat.

Karl var alligevel nervøs og fik lægen til at blive hos sig. De spillede kort til den lyse morgen, hvor de til sidst faldt i søvn.

Ved ni-tiden blev de vækket af en dreng, som kom og bankede på.

Jeg har en besked til lægen. Han skal straks tage hen til Hans' hus, for Hans er død, mens han sov i nat.

Det var altså Hans, der var byens rigeste mand.

Denne historie passer godt sammen med dagens prædiketekst, for her er der også tale om, at der bliver byttet om på det, som vi umiddelbart tænker på.

Den rige mand havde haft en rigdom, som alle i byen så op til. Men han havde i sit indre haft en fattigdom, fordi han ikke havde Gud med i sit liv.

Den fattige Lazarus havde sat sit håb til Gud og stolede på, at han nok skulle hjælpe og trøste ham. I sin fattigdom blev han ført hen til Gud og hentede al sin trøst og styrke fra ham. Han fik en rigdom, som var langt større end den rige mands sølv og guld.

Den fattige Lazarus fik et nært forhold til den Gud, som vi være din og min far. Han gav Lazarus en tryghed og støttede ham gennem et langt og svært liv. Han fik lov til at opleve den

tryghed, som vi også kan opleve som Guds børn.

Vi skal efter prædikenen synge: *Ingen er så tryk i fare, som Guds lille børneskare.* Der er ikke noget, som den tryghed, vi oplever, når børn er sammen med deres far eller mor. De ved, at det er her, de hører hjemme. De ved, at de er elsket under alle forhold. De ved, at de har et sted at komme med deres sorger og problemer - og at de vil blive taget alvorligt. Sådan har vi det over for Gud. Han er vores Far.

Den rige mand oplever, at han har forspildt sit liv og at det er for sent. Han beder om, at Gud vil sende Lazarus, så han kan lindre smerten. Da det ikke kan lade sig gøre, håber han, at Gud vil lade Lazarus opstå, så han kan advare den rige mands brødre, så de ikke også havner i pinestedet.

Men det nytter ikke noget, at Gud lader et menneske opstå fra de døde. Det vil de alligevel ikke tro på. De vil gøre alt, hvad de kan, for at bortforklare det.

Gud sendte faktisk en fra de døde. Han lod sin søn, Jesus Kristus, opstå påskemorgen.

Det er ved at lytte til ham, at vi kan få troen på Gud, som kan give os mulighed for at komme til Abrahams skød.

Det er denne tro på Jesus Kristus, som kan give os den tryghed, som vi sang om i salmen før prædikenen:

*I skal ikke frygte nogen fjende,
kærlighedens liv har ingen ende!*

Det liv, som vi modtager ved Guds store kærlighed til os, har ingen ende. Vi får det som en gave og bliver styrket både gennem ordet og gennem nadveren. Derfor må vi tage de store og trøsterige ord til os, som salmen sluttede med:

*Du, som åbner døren gennem døden,
når vi drikker af dit hjerteblod,
vis os midt i mørket morgenrøden,
giv os hvedekornets kraft og mod.
Du, som åbner bøgehækkens blade,
giv os liv og gør os glade!*

Amen.